

HODINY KLAVÍŘU

Pátek, 20 duben 2007

Jako malá jsem byla strašně aktivní dítě. V pondělí výtvarka, v úterý klavír, ve středu taneční a výtvarka, ve čtvrtek a v pátek drama. Bylo mi deset a chtěla jsem dlat nelépe věchno. Doma jsem chodila kolem odpoledne. Uění mi, takže nebylo nutné ubírat mých zájmů. I když a tak moje zájmy to nebyly. Do výtvarných kroužků jsem chodila proto, že tam chodily moje kamarádky.

Na klavír jsem se ale přihlásila, protože jsem měla doma takové ty malé dětské klávesy a uměla jsem na ně zahrát maximálně "Ovčáci čtveráci". Rodiče mi, když jsem jim řekla, že bych chtěla chodit na hodiny klavíru, koupily velké klávesy a přihlásily mě k místní učitelce. Paní Suchá učila na základní škole ve vedlejší vesnici hudební výchovu. Učila i mého tatínka a jeho sourozence a oni ji neměli rádi. Docela jsem se bála, protože jsem měla strach z lidí, co jim věchno dala, když je učila.

Na první hodinu jsem šla s tatínkem. Samou nervozitou jsem si rozkousala ret. Zazvonili jsme. Hned ve dveřích na nás vyletěl jejich pes Jonáš. Byl to krásný štěně snad malamuta s pudlem. Byl to hrozně moc ošklivý pes. Paní učitelka nás vedla tmavou chodbou a po schodech nahoru. Skončili jsme v malém pokoji s piánem a obrazem Tomáše Garika Masaryka. Byla to stará zedlá fotka. A věděly byly knihy. V celém jejich domě bylo ohromné množství knih, které mě fascinovaly. Nejprve si paní učitelka zkoušela mou rytmiku. Musela jsem vytleskávat slova. Vzpomněla jsem si, že stejným způsobem jsme se učili ve škole rozdělovat slova na konci řádku. Šlo mi to. Tatínek se dmul pýchou. Přitom tohle by snad zvládl každě. Když jsme končili, dala mi not, ať si je u něho nechám okopírovat. Tak jsem začala chodit do klavíru...

Z počátku to byla opravdu zábava. Strašně mě to bavilo. Jenže etýdy byly čím dál delší a složitější a nudnější. Chtěla jsem se naučit hrát skladbu Pro Elišku, ale nedostala jsem se k tomu. Bylo to už skoro rok, co jsem každé úterý vyhlapala ten strašný kopec k jejich domu. Nechápu, jak tam mohli jít. Paní učitelka a její sestra a sestřina dcera a její manžel. Byla to šlehaná domácnost. Paní učitelka byla korpulentní dáma. Nebyla moc vysoká a měla nemocné nohy. Teda ona byla celá nějaká nemocná a díky tomu byla tak tlustá. Její sestra byla skoro jako její dvojče. Měla dlouhé vlasy až po pas, vlasy, kterým stálo ubralo na krásě. Obě dámy nosily drdol. Nepamatuju si, že bych někdy viděla jejich vlasy upravené jinak než v drdolu.

Jako dítě jsem byla strašně zapomnětlivá. Vánoce jsem zapomínala zpěvníky a noty, peníze za hodiny, penál. Paní učitelce to nikdy nevadilo. Říkala mi, že když byla malá, byla úplně stejná. Asi ve mě viděla sebe samu před desáti lety. Moje prohledky a chyby mi vždycky bez mrknutí oka promíjela a mě strašně mrzelo. Že mě ty hodiny přestávají bavit. Nechtěla jsem dlat něco, co mě nebaví. Nevěděla jsem, jak to říct rodičům, paní učitelce. Nemohla jsem se vymluvit ani na toho jejich ohavného psa, který po mě pokaždě vyjel, sotva jsem vstoupila do dveří.

Jednou jsem šla na hodinu. Paní učitelka byla v kuchyni a chystala svačinku pro svou sestru, která byla zrovna nemocná. Šla jsem rovnou nahoru, sedla si za klavír, vytáhla noty a začala hrát. Uslyšela jsem kroky na schodišti a za chvíli se ve dveřích objevila paní učitelka. Sedla si vedle mě a pozorovala, jak mi prsty kmitají po klávesách. Chvilku tam jen tak seděla a nic neříkala. Pak najednou upadla hlavou na stůl piana. Lekla jsem se a přemýšlela se o dvě klávesy. Zvuk, co vyděl z piana, by zbudil snad i mrtvého, ale ona stále ležela. Chvilku jsem na ni jenom tupě koukala a přemýšlela, jestli je opravdu mrtvá. Nevěděla jsem co dlat, a tak jsem pokračovala v rozehrané etýdě. Když se nic nedělo, začala jsem mlátit do kláves s tím, že to ji snad probudí. Probudilo. Oddechla. Že není mrtvá, že jí je jenom usnula. Zvedla se a šla si udlat kafe a já se zvedla, šla domů a už se t nikdy neobjevila.

Tak skončily moje hodiny klavíru, které jsem měla tak ráda. MADDEAN